

Att acceptera Guds plan

Vill vi, vill du och jag, vill vår mission, vill all annan kristen strävan för Guds Rike — vill vi acceptera Guds plan för vårt liv och vårt arbete? Det är den avgörande hjärtefrågan. När Jesus frests i öknen att göra denna världens makt och härlighet till sitt livs mål och sagt ett oåterkalleligt nej till frestaren och begynt vägen, sin Faders väg, över Golgata, då hade han accepterat Guds plan för sitt liv, och i samma stund, har någon sagt, »förbyttes för honom Andens fullhet i Andens kraft». När Johannes Döparen sagt sitt avgörande nej till frågorna om han vore Messias och betecknat sig själv allenast som »rösten av en som ropar i öknen», då hade han accepterat Guds plan för sitt liv, och då blev också för honom Andens fullhet Andens kraft.

Skall denna livsavgorelse ske med var och en av oss under detta nya år? Skall vårt arbete helt ställas under Guds plan med vår mission för år 1951?

Herre, vi beder ödmjukt i stoftet inför dig, att du ger oss kraften, så att vi kan lägga allt i din hand.

Att bedja är ej endast att begära,

Att själviskt ropa: Giv mig, Herre, giv!

Att bedja är att komma Gud så nära,

Att han blir livet i vårt eget liv.

Inför ett nytt år

Ater står vi vid ett års skifte, och en var som inte lever endast ett ytlighetens tonna liv, erfar ofrånkomligt att tankarna härvat får sin särskilda prägel. Oberörd kan man inte känna sig, då annu ett av de ej alltför talrika levnadsåren sjunker i det förgängna och det aldrig återkommande. Och spörjande blickar mot det okända framförliggande.

För missionens vänner är det givet, att dess angelägenheter intar ett stort rum i årsväxlingens tankevärld. Många ämnen träder fram till tacksamhet mot missionens Herre för alla bevis även under det senaste året på hans omsydd av det verk han själv anförtrott sina lärljungar, och som ligger hans hjärta så nära. Och inför tid som standar blir det många böncännen.

Vad Svenska Mongolmissionen särskilt beträffar har ju det nu flytta året medfört åtskilliga trångnål. Men ingen missionsvän bör vänta att arbetet ständigt skall nära och ingen missionsvän ska anteckna idel framgå från på jämna och banade vägar och att få framgångar, d. v. s. det som för oss ter sig som framgångar. Guds vägar, där vi kanske just trodde att vi skulle få gå oförhindrat fram. Men vad han önskar finna hos oss, är den tillit till och förtrostan på visheten i hans handlingssätt, varigenom vi blir i ständ att »icke se och dock tro». Och han väntar att vi förblir orubbligt lydiga hans under alla förhållanden oföränderliga bud att »intill tids ände» vara hans vitnen »intill Jordens ände».

Att vi näkks tids ände, tyder många tecken på. Mörka skyar drager samman, och vånda trycker mänskligheten. Men till sina lärljungar säger Jesus ännu alltjänt: »Medan dagen varar måste vi göra dens gärningar, som har sänt mig; natten kommer, då ingen kan verka.»

Ett nytt verksamhetsfält har upplätsits för Svenska Mongolmissionen, medan vi bilar att, om Herren så vill, få nytt fält att upptaga det arbete, som vi tror att han särskilt anförtrott vår mission. I Japan behövs evangelium likaväl som överallt annorstädes, och djupast sett är huvudsaken inte *var Herren ställer* sina sändebud, utan att de är trogna *varthelst* han sänder dem. Vi hemmavarande missionsvänner må alltid minnas apostelns maning: »Gören detta under ständig åskådan och böni, så att I

alltjämt bedjen i Anden och fördenskull vaken under ständig nthållighet och ständig böni för alla de heliga.»
Och må vi i tidens aftonskymming också alltid hära i hjärtat Jesu eget ord: »Saliga äro de tjänare, som deras herre finner vakande, när han kommer.»

K. Nilenius.

En mongol om mongolerna

Mongolmissionens högt skattade medarbetare i Hongkong Erentjin Därtje skriver i ett brev till vår tidning bl. a.:

Det är nu mer än hundra år sedan Kristi glädejehuskap först nådde mongolerna. Men i sitt förstockade förmörkade tillstånd samt sin bundenhet vid den gula läran mottog de under en lång tid ej budskapet. I trots härv kom nya vittnen, som med brinnande hjärtan förkunnade evangelium för vårt folk. Därvid har några lagt ner sina liv för oss mongoler. Andra har för våra själars räddning givit ut alla sina kroppssjälskrafter. Åter andra har ägnat hela sin livstid åt arbetet bland mongolerna. Andra har lidit med och för oss och utgjutit bittra tårar för vår skull. Det fattiga mongolfolket, som under århundraden förtryckts av andra folk och som levat under mörkrets värde, har aldrig haft och har ej heller nu några verkliga värmer utom dem, som Gud i sin nåd sätter till oss med evangelium.

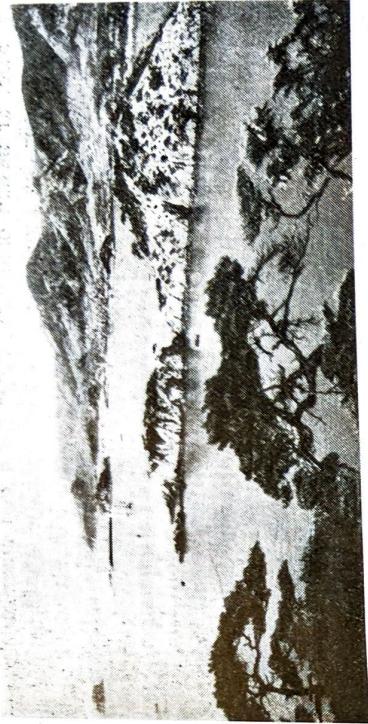
Under de senaste femtio åren har på ett tiotal platser i Inre Mongoliет av olika missioner grundats missionsstationer med små kristna församlingar från Tibets gräns till Chahar i öster. Skolor och kliniker har upprättats och mongoler i stort antal kommit inom hörhåll för evangelium.

Men så kom den kommunistiska flodvågen svepande fram över landet, och missionärena tvingades att återvända till sina hemländer. De mongoliska kristna utsattes för förföljelser och tvingades in under de rödas värde. Läget är fruktansvärt mörkt, men även nu gäller ordet: »Är Gud för oss, vem kan vara emot oss?»

Därför är nu vår mest angelägna uppgift att anropa Gud om att han i sin nåd måtte ingripa till hjälp och frälsning för de kristna mongolerna.

— Arbetet med en ny översättning av det mongoliska Nya Testamentet, som för mer än ett tiotal år sedan påbörjades av Svenska Mongolmissionens missionärer, har efter många stora hinder och svårigheter nu i det närmaste fullbordats, och det är att hoppas, att tryckningen snart må kunna utföras. Må vi bedja, att under denna tid, då budhärarna inte personligt kan framhära sitt bjudskap i Mongoliet, hibarbetet må kunna slutföras.

Med detta brev riktas därför till eder alla en bön : bed för det mongoliska folket, för de kristna mongolerna och för arbetet med det mongoliska Nya Testamentet. »En rättfärdig mans bön förnår mycket, där den är i verksamhet.»
Hongkong den 17 november 1950. Eder Erentjin Därtje.

Japansk skärgårdsbild.

Det nya missionsläget i Japan

Det är klart att kriget mot Kina och Japans senare inträde i världskriget försvårade det kristna arbetet och icke minst ställde de japanska kristna inför stora prövningar. Så långt det var möjligt, sökte dock dessa behålla sin kristna inställning även till trofriänderna i Kina. Därom vittnar icke minst ett uttalande, som i december 1937 gjordes av Japans Kristna Nationalråd. För att så långt som möjligt få den kristna rörelsen under statlig kontroll bildades på regeringens förslag men under lojal medverkan av ett stort antal infödda kyrkoledare i juni 1941 den s. k. japanska enhetskyrkan (Koydan). Det var presbyterianer, reformerta, metodister, kongregationalister, baptister, lutheraner, pingstvänner av olika slag, Frälsningsarmén och andra, tillsammans 32 olika kyrkor, som förenades i en stor »Kristi kyrka i Japan» med mer än 125.000 medlemmar. Efter kriget, när kyrkorna åter kunde bestämma sin egen linje, har ett avsevärt antal samfund dragit sig ur gemenskapen. Detta hindrar dock icke att Koydan alltför är landets största protestantiska kyrkosamfund. Det har efter kriget, sedan staten icke längre bestämmer över det, undergått en betydlig förändring efter evangeliska principer.

Det ligger i sakens natur, att Japans kristna under krigsåren alltméra isolerades från sina trofränder i den övriga världen. Vid Japans kapitulation kan man säga, att isoleringen var fullständig. Det första försöket att bryta densamma gjordes av

Japans Kristna Nationalråd, som inbjöd Amerikas kristna att sända en deputation till Japan för att därmed ett första stgs. skulle tagas för att återknyta den kristna gemenskapen. Detta hade till följd, att fyra amerikanska missionsledare, bland dem Internationella Missionsrådets dåvarande ordförande, biskop J. C. Baker, i oktober 1945 avreste till Japan. I den rapport de sedan avgav hette det, att det första intrycket av de japanska städerna var en oerhörd förorelse. Flygraiderna hade förstört nära två och en halv miljon byggnader. Bland dessa var 330.000 militära, kommersiella, industriella och regeringsbyggnader fullständigt utpånade. Ethundratusent städer hade blivit förstörda. Det sades, att natten till den 9 mars 1945 i Tokio ethundratusen mäniskor under ett flyganfall blivit stekta till döds eller, om de sökt skydd i de grunda dammarna, kolta till döds eller, om de hoppat i kanalen, krossade eller druknade. En gammal japan sade : »Allt i vårt land är förstört, sondersmula eller ytterligen torsvagnat. Riket har fullständigt kapitulerat. Det har ingen överhet, ingen diplomati, ingen armé, ingen flotta, inga båtar, ingen stolteth och ingen ära, intet självförtroende, inga hus, inga kläder, ingen mat att leva av.»

Det var mot bakgrunden av denna tillintetgörelse de kristna ledarna i Japan tog detta steg. Amerikanerna blev mottagna på det hjärtligaste och förhandlingarna inleddes med en gemensam natvardsgång. Även de politiska tidningarna uppminnade besöket och framförde välkommithälsningar. Deputationen blev mottagen av kejsaren, som därmed ville visa sitt intresse för sina kristna undersättar.

»De har sett Guds hand»

»Det är nästan omöjligt», heter det i den amerikanska rapporten, »för den som lever i ett fritt samhälle, att föreställa sig de svårigheter den kristna kyrkan i Japan haft att utstå under krigsåren. De kristna var ansedda som spioner och förräddare och var ständigt under trycket av militarismens järnhand. Till alla dessa lidanden kom så till sist förstörelsen genom den amerikanska invasionen. Endast i Tokio blev 150 kyrkor demoliterade.

Blott 9 var kvar och av dessa endast 5 i sitt gamla skick. Av

Osakas 111 kyrkor förstördes 57 och i hela landet 457.»

De kristnas isolering började så smäckningom hävavas. Särskilt visade sig Amerikas missionsväänner ivriga att göra allt för att åter ställa Japans kristna kyrkor på fotter. Bland annat pågår för närvarande i Amerika en stark insamlingsrörelse för uppbygandet av ett internationellt kristet universitet i Japan. Planerna nämnar sig sin fullbordan. Även för denna sak har kejsarna nämnat sig i sitt intresse och ur hovets kassa skänkts ett belopp för ren visat sitt intresse och att missionsledare har ändamålet. Flera framstående amerikanska missionsledare har besökt Japan och hållit evangeliska seriemöten, bland dem John R. Mott, Sherwood Eddy och Stanley Jones. General Mac Arthur har visat sig starkt intresserad av bibelpridningsarbetet. »Sänd biblar och missionärer», sa den vid en audiens för amerikanska missionsledare, »Japaniska folket behöver 10 miljoner missionärer inom den närmaste tiden. Den första miljonen evangelier inom den närmaste tiden. Den första miljonen fullbordades under år 1949. Kyrkorna har börjat återuppbyggas, även detta till stor del med amerikansk hjälp. Ett par hundratals missionärer» — Amerikanska Bibelsällskapsbiblar och tusentals missionärer» —

Ett nytt intresse för kristendomen har visat sig hos det japanska folket. När den amerikanske metodistsekreteraren Ralph Diffenderfer återkom från sin första undersökningsresa för det nya universitetet, yttrade han i sin rapport: »Man brukar tala om öppna dörrar. Den frasen går icke att använda om Japan i våra dagar. Där finns inga dörrar. Hela huset har fallit och allt folket står där för att taga emot vad vi har att giva.»

Bland den evangeliska världens missionsväänner synes dock ett särskilt intresse ha väckt för Japans evangelisering. I viss mån sammanhänger väl detta med de alltmer stängta dörrarna i Kina. Men att detta är en Guds väg till välsignelse kanske både för Japan och Kina, är icke alls otroligt.

J. E. Lundahl.

Anna Lisa Thorsell bl. a.:

Varmt tack för brev! När jag läste om, vad du skrev angående vår Gendun, tänkte jag på de många årens erfarenheter av, hur det brukar vara bland mongolerna! Han har inte varit något undantag från det du satt och upplevat. Vi har fått se, hur förlärt fienden varit i farten för att omintetgöra Guds verk i hans liv. Det har nog varit både nederlag och seger. Vi har stått vid hans sida och bedit och lidit, fröjdats och gråtit. — Just nu har vi besök av Bater och hans hustru Tjingga — han har varit Mac G:s lärare i över ett års tid. Både han och hans hustru vill höra Herren till. För Gendun är det säkerligen en glädje att ha dem här. Det är så roligt att höra dem bedja tillsammans vid våra små bönestunder. I början var det nog inte lätt för Gendun att bedja högt, men det tycks gå lättare nu, och han gör det mycket mer frimodigt. — Bater och Tjingga kom hit till Lanchow förra hösten. Vi hade ju inte något arbete för dem, men vi kom att tänka på, att Mac G. behövde en lärare. De var glada åt att få ett arbete och de ha sedan varit hos Mac G., tills de för omkring två veckor sedan lämnade Tjingga. Jag kom att tänka på en dag, att hade inte vi varit i Lanchow, då dessa båda flyktingar kom hit, hade väl de som så många andra i samma grupp vandrat från det ena templet till det andra och bara förstört sig själva. Men Gud hade i sin stora kärlek lett det så, att både vi och Mac G. fanns här, och det fick bli dem till främning. Både de och Gendun behöver våra förbörner.

Våra goda grannar Williams har nu, efter att ha väntat i omkring tre månader på tillåtelse att resa, lämnat oss. Och för några dagar sedan för Mac G. med familj och mr Morgan. De senare tänker också på att ta upp arbete i Japan. Mac G:s systera därmed far tillbaka till Wangefu, där hon hoppas kunna stanna åtminstone över vintern.

Vi har sett så mycket av Guds kärleksfulla ledning och omorg den här sista tiden. Jag skulle önska jag kunde berätta det, så att ni riktigt kunde förstå det och tacka Gud med oss. Du vet, hur vi strävat och försökt att komma härifrån, och hur svårt det varit både för oss och missionen med alla dessa missräk-

Nu ser vi klart Guds hand i allt detta. Det var en nåd att Mac G. och inte vi fick fara till Hwangyuan. De för ju i hopp om att därifrån kunna bedriva arbete bland mongolerna. Men det blev inte, som de tänkt. De fick egentligen inte utföra något arbete alls bland mongolerna, men de blev sakerligen efter vad vi förstår till stor glädje och hjälp för den kinesiska församlingen där. Mynligheten där var mycket formalistika och deras rörelsefrihet blev den minsta möjliga. Endast två gånger fick de komma utanför stan för att besöka tempelfester — en av dem var mongolisk — men då näste de först skjutsa en del myndighetspersoner dit. De blev förbjudna att sprida skrifter och predika utanför sitt restält, men de hade frihet att tala med människor, som kom in i tältet, fastän även det sågs med oblidag. Endast deras medicinska arbete uppskattades. Den sista tiden strammades allt åt mer och mer, och det blev alltmer sällsynt att en mongol kom på besök. Mac G:s lärare, som flera sanger varit ute hos mongolerna, saade att de är rädda för att besöka staden och helst hålla till i sina egena trakter.

När vi tänker på, hur mycket mongoler vi haft i Lanchow tillsnna sommat, så förstår vi, att vi varit mycket bättre lottade, än om vi bott i Hwangyung. Där hade vi inte fått träffa mongoler, och vi hade inte heller med den lilla kunskap i kinesiska vi har kunnat vara till någon hjälp för församlingen där. Det är tydligt, att det är Herren själv, som hållit oss kvar här och sin nåd givit oss små tillfällen att komma i kontakt med vårt folk. Utanför Hwangyuan upp emot Kuku När är det gott om rövare. De tycks ha hårliga tider både i Tjinghai och i Aleksan, Folke Bobergs provins. En natt hade de t. o. m. herraväldet över Wangefu. Längre österut mot Paotow härrjar också rövare.

Det var gripande att höra Mac G. berätta om en kristen kines, som tillhörde en församling i Sining i Tjinghai. Denne kines hade känt en särskild kallelse att gå till traktierna västerut, till Dålan, med evangelium. Dålan brändes och förstördes av rövare för en tid sen, men ett nytt litet samhälle har uppstått inte så långt därifrån. När kinesen kom dit, blev han mycket vänligt mottagen av den man, som har ledningen om hand däruppe. Han saade sig ha hört, att en Wimose skulle komma dit (troiligen Mr Williams, som ju var med oss, när vi var ute och sökte efter ett fält) och nu gav han åt kinesevangelisten både hostad och rum till ett litet kapell. Ja, så öppnar Gud vägen för sitt evangelium, mitt under svårigheter och motstånd.

Din tillgivna
Anna Lisa

Kära vänner!

Häromdagen kom ett brev hemifrån, där det var citerat: »Bliven kvar här och vaken *med mig*.» Detta citat grep mig djupt och isynnerhet de två sista ornen: »*med mig*.» Det är liksom hemligheten till uthållighet. I denna missionens Getsemanenatt säger Herren till sina trötta, försägda, förskrackta tjänare, till Er och till oss: »Spring inte ifrån mig i mitt lidandes natt. Fienden *tycks* triumfera. Ni tycker Er vara i Er fulla rätt att besikna och förortade draga Er undan — men, mina kära — vaka *med mig*.» Det är med Herren vi har att göra och inte med hans fiender. Därför ser vi upp i Hans av omättlig kärlek brinnande anlete, och vi vet, att ingenting, som Han ber oss om, och ingenting som Han läter komma i vår väg, kan vara annat än fullkomligt gott. Vi förlorar inte på att vara med Honom — även om det är en vaka i natten. Det är på grund av detta ord, som jag beder Er för Mongoliet. Låt det som förr omslutas av kärlekens offer och förhöner. Glöm det inte för nya, mer lönande uppgifter! Mongoliet behöver oss, tills Herren kommer.

De två första kom tidigt förra hösten. Sedan blev det ett uppehåll under vintern, men i våras började de komma en och en eller i flockar, och i sommar har vi haft mongoler här nästan upphörligt. De är alla flyktingar, som kommer, främlingar på genomresa. De flesta kommer nog därför att de behöver ekonomisk hjälp, en och annan kommer verkligen av intresse för Bonken. Flera av dessa har varit en stor inspiration och glädjekälla. De har på det sättet uppvägt besvikelsen med flertalet, som bara söker bröd. Dessa oväntade, sporadiska besök av mongoler är på ett egendomligt sätt ansträngande. Vi känner oss liksom alldeles kraftlösa, sen de lämnat oss. Deras förmörkade förstånd, deras hoplösa belägenhet, deras bortvändhet från de ting, som är av Gud, vill liksom tympa en ner till jorden, och hur ofta hör vi inte en förförisk stämna: »Det lönar sig inte.» Men sen det där ordet kommit till os, har det blivit lättare, ty vi vet, att vi

vaktar i natten men »med Herren», och med oss är också Herrens
vänner hemma.
I tillgiven tacksamhet
Er Elsa Bengtsson.

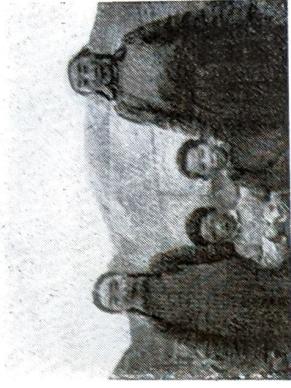
Vår hamnade de?

I ett av de sista breven från Lanchow berättar missionär Edvin Bohlin om ett par nya mongolbesök. Ofta har besöken nog mer dikterats av önskan om material hjälp än om andlig vägledning, skriver B., som fortsätter:

Jag tänker nu särskilt på en lanapräst som bott här i närlheten några dagar innan han begav sig i väg till annan plats. En em. kom han hit och ville ha lite medicin för sin mage. Och medan vi satt och pratade och jag försökte tala med honom om vår Gud och Frälsare, så avbröt han mig och sa: »Skulle du ej vilja ge mig lite pengar till resan härrifrån?» Respengar betydde antagligen mer för honom än frälsning och evigt liv genom Jesus Kristus, vår Frälsare. Det är synd om de arma mongolerna i sitt mörker och elände.

De sista dagarna har vi haft här i stan en mongolfamilj, Battodjergal, en bekant till oss. De bodde i Kung-Miao sommaren vi bodde i tält. Sen dess har de haft ett stråväsent och äventyrligt liv bakom sig. De har vandrat från plats till plats. Och nu det sista året har de bott i grannprovinsen, där de också dragit fram på vägar och stigar. Nu hade resluren på nytt gripit dem, och nu gällde resan hem långt borta i öster varifrån de kommit. Förut har vi här också kommit i kontakt med hemvändande mongoler. Där borta i öster har de sina stäckningar och anfövanter och allt gör sitt till att de vill dra sig hem. Hur det sedan kommer att bli för dem därborta vet de ingenting om, och för en del av dem är det nog med undran och båvan som de ger sig iväg. Framtiden för dem är ej så ljus.

Till denna stad kom dessa mongoler för ungefärlig 14 dar sedan. De förde med sig 11 oxar, som de använt som riddjur hit ned. Det var deras egendom. Nu skulle de säljas och förvändlas i pengar. Slantarna skulle användas till respengar. Battodjergal trodde nog att det skulle vara lätt att ayyitura kreatturen här, men så var det ej. Den ena dagen efter den andra gick och djuren gick ej att sälja. Jag vill ej säga något ont om kineserna, men nog ser det ut som om de hade lust att dra sig mongolerna vid näsan — och så skedde också denna gång. De fick sälja djuren billigt.

Mongolkrimmar på besök.

Medan mongolerna var här kom de och hälsade på oss. Och en dag beslöt vi inhjuda dem till möte och sedan gemensamt middag. Vi bestände oss för en dag och Gendum cyklade ut på morgon och inhjöd dem, och de lovade komma samma eftermiddag. Vår kock fick bråttom med att ha mat i ordning till så många männskor.

På em. kom de sex mongolerna. Först fick de te och kakor, såsom sed är, och sedan hade vi möte. Jesus namaj häjrelmoj, Jesus ålskar mig, jag vet — så sjöng vi och så kände vi det vid vår lilla mongolstund. Kören sjöng vi flera gånger för att inplanta innehållet i versen. Jag såde några ord i början om vägen till himmelen hur den var beredd genom Jesus Kristus och vad vi hade att göra för att komma in på den vägen och nå målet till slut. Gendum läste ps. 8 och gjorde några få kommentarer till det lästa. Elsa avslutade stunden med att sammanfatta vad som hade sagts och nedbad till sist över oss Guds välsignelse. Jag tror jag vågar påstå, att Gud var med och välsignade vår mongolstund. Vi är så tacksamma för de tillfällen vi fått att bland de mongoler vi nätt vittna om den levande Frälsaren. Må Gud själv rikligen välsigna sitt ord bland mongolerna.

När mötet var över hade vår kock maten färdig. Med oss svenska blev vi tolv stycken som skulle ha mat och vi var alla hungriga. Sedan Paul läst välsignelsen, lät vi oss väl smaka av ris och smärärtter, tillagade på kinesiskt vis. Vi blev alla mätta och det blev över både av ris och kött som mongolerna fick med sig då de gick.

När detta skrives är de på väg till sitt jordiska hemland. Gud give att de också en gång kunde nå vårt rätta hemland — himmelen!

Edvin Bohlin.

Säddant är Japan

Då Mongolmissionen nu, åtminstone tills vidare, synes få en arbetssuppgift bland Japans folk är det en glädje att få rekommendera våra vänner en just utkomnen bok med ovanstående titel skriven av missionär W. Rigmarsk. Där presenteras Japan i dag på ett utomordentligt sätt i ett snabbt skrivet reportage. Författaren söker inte bara skildra de senare årens väldiga omvälvningar utan också ge en bakgrund som något förklarar de underliggande orsakerna till dessa händelser.

För oss mongolvänner är det ett intressant sammanträffande att bolken börjar med några reflektioner omkring ön Lan Tao och vackra bergtopp utanför Hongkong där en grupp mongoler och mongolmissionärer funnit en tillflyktsort och anhalt på vägen, som för en del av dem trorligen också kommer att leda till Japan. Under tiden Rigmarsk bodde i Hongkong kunde han dagligen se Lan Tao, och med ledning av bergets skiftningar i töcken eller klarhet ställde man väderleksprognoserna.

Sedan reste han över som den förste svenska missionär som fättat okupations-Japans tillfälle att göra ett längre besök. Han ger intressanta inblickar i det Japan han mötte strax efter nederlaget och en överblick över Japans historia och den kristna missions som bedrivits där och de inhemska kyrkornas utveckling och kamp mot den under kriget dominerande militärens väldsregemente. Han berättar också om sitt eget möte med de besegrade japanska fängkolonnerna då han kom till Kina 1946. Det förföljde genast min tanke till våra mindre angelägna möten med de första japanska militärena 1936. De hade då lagt Korea och Manchuriet under sitt välide och sträckte sig segerdruckna mot Mongoliet och Kina där de kvarvade ut en bit i taget och grav det formen av en ny statsbildung under deras »beskydd». Jag var då på väg ned till Kalgan en dag i januari och då vi kom till Chab-ser fann vi kinesbyn dekorerad med flaggor som vi aldrig sett. Och då vi kom in på posten för att hämta våra brev kom förklaringen. Japansk militär hade fördrivit kineserna ett par dag tidigare och nu upplyste postmästaren oss om att vår post fanns beslägtagen i det japanska högvärteret. Besöket där var mitt första möte med dessa militärer och det gav inget gott inträck. Efter en del parlamentarande fick vi vår post men för oss att fortsätta till Kalgan gick inte ty det var krig, förklara de. Vi var ivriga att komma ned med en patient och vår envishet ledde till att en av officerarna gav oss sitt visitkort för att ha som hjälpmen vi kom i svårigheter. I Changpeh blev vi tagna men vis-

Kristet ungdomsmöte i Tokio (Ur Rigmarsks bok).

kortet och vår förklaring att vi var svenska missionärer hjälpte oss loss.

Under de följande åren mötte vi någon gång kristna japaner som försökte göra vad de kunde för oss. Men i vanliga fall var det mer eller mindre fientligt inställda militärer som kom på besök hos oss eller som vi mötte under resor. De gjorde ingen hemlighet av att de inte tyckte om att vi var där och en av dem saude vid ett tillfälle till mig: »Svårigheten med er missionärer är att ni står mongolerna så nära att de berättar allt för er och i allt tror er.» Som åren gick, blev det allt trängre, tills missionär Svensson 1943 fängslades och alla missionärerna tvingades att lämna Mongoliet. Sedan dess har vårt gamla fält varit stängt för oss.

Men nu synes Gud, som många gånger handlar så underligt, leda oss in i ett arbete för att predika evangelium för dem som stängde dörrn för os i Mongoliet. Men här kommer vi att mötas så helt olika förhållanden och problem. Och här ger Rigmarsk bok oss inblick i problemen men också i de stora möjligheterna och det utomordentligt stora ansvar vi som kristna har inför de nu vidöppna dörrarna.

Gud har gjort märkliga ting under dessa sista år. Rigmarsk skildring av den amerikanske bombflygaren Jacob DeShazers

förvandling är ett av dem. Han var med som förare i den första bombflottilj som bombade Tokio, måste nödlanda och blev krigsfånge. Fick utstå tre års fängelse med tortyr och misshandel. Tre av hans kamrater arkebuserades och hatet glödde i hans inre. Han troddes han skulle bli vansinnig. Han började tänka över sin ställning och bad att få låna en bibel. Efter en lång väntan fick han en bibel men fick veta att han skulle få behålla den bara tre veckor. Under studiet av Ordet gick ljuset upp i hans själ och han fick erfara hur Kristi kärlek driver ut hatets onda makter. Efter befrilelsen var hans enda mål att få komma ut till Japan som ett Jesu vitne och efter ett par års studier vid ett teologiskt college i Amerika predikar han nu kärlekens budskap för dem som han förr sökte förgöra. Ett troststarkande bevis på kristendomens makt att förvända.

Märklig är också skilldringen av hur kristna soldater bland de amerikanska besättningstrupperna med stora personliga uppföringar hjälper till i missionsarbetet. Vi får också följa författaren på en resa till Hiroshima och får en inblick i de problem som möter Japan i den industriella revolutionen.

Med dessas glimtar ville jag varmt rekommendera »Sådant är Japan» och skulle önska att alla våra vänner kunde få läsa den. Forlaget har gett den ett mycket gott utförande och bildmaterialet är riktigt och av hög kvalité. Våra vänner som så önskar får den gärna genom vår Expedition och portofritt om bokens pris insändes på postgiro 51-015.

*W. Rignmark: Sådant är Japan. Gummesons.
230 sid. Häft. kr. 8:50, inh. 13:—.*

Våra missionärer på väg till Japan

Nu lyckligt anlända till Hongkong

Svenska Mongolmissionens Exp. har mottagit följande gräждande telegram:

Hongkong den 21 dec.

Varmaste jullhälsningar. Allt väl.

Missionärena.

Som bekant är de: Edvin och Birgitta Bohlin med liten dotter, Elsa Bengtsson, Anna Lisa Thorsell och Paul Eriksson.

»Som Gud vill»

Kerstin Knutsson in memoriam

En troststark kristinna och en missionens vän fick hembud, då missionär Ingeborg Svenssons mor nyiligen kallades häдан. En brorsdotter til Kerstin Knutsson, förtätarinna Signe Knutsson, tecknar här nedan hennes bild.

— En minnesruna över faster Kerstin!? Nej, det kan jag inte, var min första tanke, när jag blev ombedd att skriva en sådan. Minnesrunor är för övrigt så tråkiga med alla dessa data och uppgifter, som endast intresserar dem, som känner till personen förut.

Men en liten episod skulle jag vilja återge . . . För det var just då, som jag fick en blick in i min fasters ire väsen. Förut hade hon i mina unga ögon endast varit den verksamma, glada och varmhjärtade affärskvinnan, som med stor duglighet skötte sina uppgifter. Nu fick jag se, att bakom detta bodde en varm kristen, en ödmjuk och stilla ande . . .

Det var på sommaren 1937. Jag var hos henne i Hästveda på ett kort besök. Hon var då ganska vemodig till sinnes. Hennes make hade fått hembud, och deras gemensamma affär hade hon också fått lämna. Ensamheten blev tung för den förut så verk-

samma. Tankarna kretsade nu mest kring barnen och — det förstod jag av hennes ord — kring vår allra heligaste tro.

— Så tråkigt att Ingeborg har sin sköterskeplats så långt borta, sade jag. Nu kan hon inte resa hem över en eftermiddag.

— Och längre blir det... svarade faster med en suck.

— Hur så?

— Hon skulle gifta sig... Jag satt som ett enda frågetecken. Jag sätter mig med en missionär. Med Paul Georg Svensson, fortsatte jag ingenting säde. Hennes ögon fylldes av tårar och hon, när jag berättade allt, rösten bröt sig. Sedan lugnade hon sig och berättade allt.

— Men inte vill jag stå i vägen, det är dock Gud, sonen kallar. Hade det bara inte varit så långt borta! Och i Mongoliet, med alla sina rövare... Jag får kanske aldrig se henne mera. Kommer hon hem igen, så är jag nog redan död... Men allt får bli som Gud vill.

Jag kunde ingenting säga. Den starka rörelse, som låg dold under den lugna ytan gjorde mig stum. Men nog förstod jag, att ofrifet kändes tungt.

Det är väl så, att varje kristen vill ta livets skickelser ur Guds hand. Men inte alla kan ta dem lika självklart. Det förefölj, som om faster Kerstin tog dem så enkelt, att det inte blev något alls att resonera om... Därför var hon också en solig, glad och på sistone rörande tacksam människa.

När hennes dotter Sigrid, som också var hennes trofastas världarinna de sista åren, berättade för mig om hur slutet varit för hennes mor, då steg hänen höoperet ur min själ: — Å, Herr, Herr! Giv också mig ett sådant slut! Inget märkhart möker eller själavända. Stilla ro och hemlängtan, ett tryggt vilande vid vad Jesus har gjort för fattiga syndare. Ett lugnt överlämmande av kropp och själ i Guds hand...

»Det kommer allt för den som funnit vägen
för den i Kristus all sin sällhet fann...»

Signe Knutsson.

»Världshistoriens mäktigaste kungabud»

Levande nutidsbilder från missionsvärlden

Under tiden »Intill tiden ände» har redaktör J. E. Lundahl på Svenska Aliansmissionens förlag (kr. 5:50) utgivit en samling populärt skrivna, verkligt levande, ofta gripande och allvarligt, uppfordrande nutidsbilder från missionsvärlden. Man skulle önska denna missionsbok en den mest vidsträckta spridning, ej minst bland den kristna ungdomen. Vad som här hände är ingen torr, abstrakt och koncentrerad framställning, utan fortfattaren liksom tar läsaren vid handen och för honom in i världsmiljöns underbara och heliga rike med dess kamp och nöd. Missionens underbara och heliga krafter till frälsningen också med dess härliga segrar och välsignade krafter till räddning och förnyelse för hela folket.

Ännu ofantligt mycket, innan evangeliet om Jesus Kristus blivit en levande verklighet för folken. Räknar man rent konfessionellt — utan hänsyn till personlig pånyttfödelse och sann tro — skulle ungefärligen tredjedelen av mänskligheten vara kristen, medan två tredjedelar står helt utanför kristendomens råmarken. Men vid denna beräkning betraktas t. ex. Sverige som ett »christet» land, och dock vet vi alltför väl hurudan ställningen är bland vårt folk i avseende på levande personlig kristendom. Förf. anförs en sannolikhetsberäkning, enligt vilken förhållandet mellan personligt kristna och icke kristna skulle vara: i Afrika som 1 till 7, i Indien som 1 till 48 och i Kina som 1 till 450. Bland länder som är »fullständigt stängda» för evangelium uppräknar förf. Afghanistan, Nepal, Tibet, Beludschistan och Mongolia. Detta sista land har ju dock under många årtionden genomkorsets av evangelii sändebud, som också uppfört ett tiotal missionsstationer i landets skilda delar. Att Mongoliet just nu är tillstångt för kristen mission, är en annan sak. Med visshet vet vi att där finns helhjärtade Jesu vitnen, som längt hellerifrån sitt liv än förnekar den Mästare de tror på. Detta känner också Svenska Mongolmissionens aktuella sändebud, som också är de flesta andra.

Kapitlet om »Den vitemannens himlabok», den gripande berättelsen om indianen, som vandrade i månader för att finna »himlaboken», ger förf. anledning att tala om Bibelns grundläggande betydelse för missionarbetet, om den oerhörda vikten att ge de färgade folken Bibeln på deras eget språk och om en bibelöversättares svårigheter. Förf. omnämner i detta samman-

GJÖM Ej att förnya prenumerationen på Ljusglimtar från Mongoliet för år 1951!

För hela året endast kr. 2:50.

hang också Mongolmissionens ansträngningar och insatser. Ett par mycket talande exempel lämnas på de misstag som ligger snubblande nära även för en sticklig översättare. De språk som talas av de båda folken i Urundi och Ruanda norr om Tanganyikasjön i Afrika är nära besläktade, men företer dock så stora olikheter, att när en missionär sjöng för en skara urundinegrer en sång om Kristus som den eviga klinpan frågade de honom, varför han i sången kallade Jesus »en vit ko». På samma sätt fann denne missionär, att t. ex. ordet *rättfärdig* i Ruanda helt enkelt betydde *orättfärdig* i Urundi!

F. n. finns det omkring 1100 oversättningar av Bibeln eller delar därav. Vi får också några yiterst livfulla skildringar av kraftiga, allt och alla övervinnande väckelser på missionsfälten, delvis av explosiv, extatisk karaktär. En av väckelsen, grisen neger sede en gång, att det extatiska momentet helt visst var nödrändigt för att »smälta ned motståndet». Vid dessa väckelser är hela menigheten »som ett uppriört hav av snyftringar, rop och skakningar». Förf. nämner också exempel på hur dylika extatiska väckelser kan råka på avvägar, såsom bl. a. de s. k. profetmörsarna i Afrika visar. I detta sammanhang kan omrämmas, hur en neger i Sydafrika förklarades som »en svart Kristus», som varit med om att »skapa världen före all tid» och som 1935 uppstått från de döda! T. o. m. den berömda Gandhi, som aldrig tog steget ut till personlig kristen tro, har efter sin död dyrkats som en ny Kristus, som frälsaren, vilken burit allas synder och betalat deras skuld till Gud. Han är »fredens apostel, fridsfursten, denna tidsålders Messias, mänsklighetens ljus och vägvisare, gudomlig i det mänskliga, det kött-vordna idealelet» etc. — en ren avgudadyrkän med andra ord.

Mycket intresseräckande är förf.s tankar om »Islam sätta» och muhammedanismens oerhördta utbredning och framgångar. När nedskrivaren av dessa rader för en del år sedan besökte en rad muhammedanska länder, slog det mig, hur öppet och frimodigt muhammedanen bekänner sin tro för alla. När bönetimmen var inne släppte roddarna sina åror och kastade sig på knä med pannan mot hättens botten för att bedja till Allah. Och hamnarbetarna, som knograde i lastångarens inre med säckar och balar, släppte allt för att tillbedja, vändande sig mot Mekka. Men är det icke männen så att en religion har de största utsikterna till ytter frangång, ju mer ytlig, oandlig, ja rent av simligr den är? Det synes så. Koranen förnekar Kristus som Guds son: han var blott en »apostel» bland andra apostlar. Trots allt beräknar

man att det finns omkring 100.000 till kristendomen omvänta muhammedaner, därav de flesta boende i Indonesien.
Ungefär lika hårdarhetad som muhammedanmissionen är, är också judemissionen. Förf:s program för denna lyder: »För att kunna inveckla på Israels folk måste i mycket högre grad än hittills de kristna kyrkorna taga israelmissionen som sin aldeles särskilda uppgift. De måste visa verklig förståelse för Israels politiska framtidshopp och för dess trängtan till det gamla fäderlandet. Allt måste på samma gång göras för att kristendomens verkliga innebörd skall bli levande för judarna.» Detta synes vara ett gott och hälhart program.

»Men de kristna är ju icke bättre än andra!» — det området är ett av de svåraste hindren för all mission. Varje missionär måste, när han ute på sitt fält får höra denna kritiska invändning, erlämna det berättigade i den både i fråga om den introtta församlingen och beträffande honom själv personligen. »Han känner sig mycket ringa och försvarslös.» Men å andra sidan vet han och det kan av ingen bestridas, att där kristendomen vinner insteg i ande och sanning, där visar den sig kunna åstadkomma en förvandling oändligt överlägsen allt vad den gamla religionen kan prestera.
Det oväntade är blott några glimtar ur detta synnerligen rika och givande bok. Den kan varmt anbefallas åt varje missionsvän.

Kvinnornas internationella

Bönedag

Världsbönedagen den 9 februari 1951

Motto: *Fulkomlig kärlek driver ut räddhågan.*

1 Joh. 4:18.

Program kan rezesseras från fröken Naima Lewygreen, Kommendörsgatan 9, Stockholm, mot insändande av 50 öre (5–10 kr.) till läckande av omkostnader.

Första fredagen i fastan firas över hela kvinnornas internationella bönedag.

År 1841: Oberlin College gav den första B. A. (Bachelor of Arts) till kvinnor. Denna högare utbildning gav kvinnorna större möjligheter och deras horisont vidgades och intresset för kvinnorna i andra länder blev större.

1869 — En stormig marskväll samlades sju kvinnliga metodister till ett möte i Tremont Metodistkyrka i Boston och bil-

dade Metodistkyrkans Kvinnosällskap för ytter mission. Santliga lörade bedja för missionen var dag och offra två cent i Indien.

1887 — Uppmanades alla kvinnor inom Presbyterianska kyrkan i U. S. A. att samlas en viss dag till gemensam bön.

1890 — Tego två framstående baptistkvinnor Mrs. H. H. Peabody och Mrs. Helen Montgomery initiativet och inbjöd samfundets kvinnor till bönadag.

1919 — Samlas kvinnor från olika missionssällskap i U. S. A. till gemensam bön för missionen i hemland och den icke kristna världen.

1920 — Kristna kvinnor i U. S. A. och Kanada enades om att iaktaga den första fredagen i Fastan varje år som gemensam bönadag för missionen.

1923 — De första gåvorna från bönadagen samlas in. De utgjorde 70 dollars.

1927 — Inbjöds kristna kvinnor världen runt att delta i denna bönadag, och sedan dess har denna dag blivit Kvinnornas internationella bönadag.

1930 — Syster Maja Johansson fick vid sitt besök i U. S. A. i uppdrag att framföra en inbjudan till Svenska Missionsrådets Kvinnokommitté att ta del i denna bönadag.

1931 — I februari anordnade Kvinnokommittén i Sverige för första gången ett möte i Stockholm, då bönadagens program framlades av representanter från olika missionssällskap och bönsändes för varje speciellt fält.

1936 — Rapporterades att Kvinnornas internationella bönadag firades i ett femtiotal länder.

1942 — Det förenade kyrkorådet av kvinnor i U. S. A. åtog sig ansträvan för bönadagens program-forslag. I denna uppgift har kvinnor icke blott i U. S. A. och Kanada anmodats ta del utan även i Europa, Afrika, Asien och Australien har kvinnor deltagit i utarbetandet av bönadagens program.

1944 — Vid denna tid förenar sig åtta kvinnliga högskolor i Indien, Kina och Japan i spridandet av kristen litteratur för mödrar och barn i många länder. Det frivilliga offret vid bönadagen uppgick detta år till 144 000 dollars, som användes till hem- och ytter mission.

1950 — Kvinnornas internationella bönadag firades i 81 länder.

1951 — Denna bönadag firas fredagen den 9 februari 1951. *M. J.*

Influtna missionsgåvor

	November månad	Januari—November månader
1949	1950	1949
21.874: 34	18.256: 34	117.577: 29 ¹
2 »	»	114.412: 50 ²

Redovisning

NOVEMBER MÅNAD.

2099 KFUK:s pingstgäger 100:—; 2100 B. N. Persstorp 10:—; 2101 Önnämm Ystad 10:—; 2102 Syf. Enighet N:a Strömfors 90:90; 2103 R. M. Järnforsen 30:—; 2104 E. A. Borås 50:—; 2105 E. L. Djurshöim 100:—; 2106 Auktionsm. gm H. O. Jonstorp 100:—; 2107 M. U. Lista 30:—; 2108 A. A. Furusund 5:—; 2109 G. D. Sala 25:—; 2110 J. E. H. Urhann 10:—; 2111 A. J. Lyckåsgård 10:—; 2112 S. A. Borås t. M. P: und. 30:—; 2113 H. S. Hlg 10:—; 2114 M. J. Hörrby 5:—; 2115 J. B. Jkpg 10:—; 2116 J. J. Kr. hmn 5:—; 2117 K. D. S. Karstad 10:—; 2118 E. C. Sthlm 5:—; 2119 A. J. Tyrlinge 10:—; 2120 G. F. B. 3:—; 2121 S. S. Öskeviksby 10:—; 2122 E. W. Österåre 10:—; 2123 A. S. Ups: 5:—; 2124 N. E. Arvika 10:—; 2125 H. N. Bräcke 10:—; 2126 M. N. Bromsten 10:—; 2127 M. G. Bo:lebygd 100:—; 2128 S. S. B:omstermåla 1:—; 2129 B. P. Dalby 5:—; 2130 E. J. d:o 50:—; 2131 Örjämd Enkpk 5:—; 2132 O. J. Förlinge 20:—; 2133 E. A. Genvalia 5:—; 2134 V. H. Gbg 9:—; 2135 R. A. d:o 10:—; 2136 H. H. Hbg 20:—; 2137 M. G. Johanneshov 5:—; 2138 E. & G. E. Knisinge 100:—; 2139 H. N. Katrine 5:—; 2140 H. K. d:o 5:—; 2141 K. J. Lidkpg 50:—; 2142 A. R. Lund 10:—; 2143 H. C. Mönsterås 5:—; 2144 A. A. Malmö 2:—; 2145 D. & S. J. Små-stenar priv. t. E. & B. B. 20:—; 2146 J. L. d:o 10:—; 2147 E. B. Sk:lfca 10:—; 2148 H. L. Stenkilen 10:—; 2149 L. L. Strandbaden 10:—; 2150 M. C. Sthlm 5:—; 2151 E. O. d:o 5:—; 2152 K. N. d:o 8:—; 2153 T. C. d:o 5:—; 2154 H. R. Tingsryd 2:—; 2155 H. P. Tärnösjö 10:—; 2156 R. J. Tidaholm 30:—; 2157 N. E. N. Urshult 5:—; 2158 H. S. Vänersberg 50:—; 2159 E. L. Ystad 5:—; 2160 S. R. d:o 25:—; 2161 Okänd 5:—; 2162 E. A. Sthlm 5:—; 2163 A. H. Axvall 10:—; 2164 I. W. Brömma 5:—; 2165 L. F. d:o 10:—; 2166 A. G. Bettina 10:—; 2167 S. K. Bankeryd 5:—; 2168 F. A. Borgstena 10:—; 2169 T. M. Bästad 10:—; 2170 S. G. Borås 5:—; 2171 S. F. Degerfors 10:—; 2172 G. L. d:o 2:—; 2173 G. J. Gbg priv. t. E. & B. B. 10:—; 2174 G. B. d:o 3:—; 2175 G. N. Hillstrand 10:—; 2176 C. T. Hbg 20:—; 2177 H. N. d:o 10:—; 2178 E. N. d:o 10:—; 2179 A. A. Sthlm 10:—; 2180 J. O. L. Kilafors 10:—; 2181 S. E. Karlstad 10:—; 2182 M. A. Lund 10:—; 2183 E. P. Milesvik 10:—; 2184 E. G. Mariestad 22: 50; 2185 R. P. Malmby 10:—; 2186 E. J. Motala 5:—; 2187 B. & O. W. Må:rhöjden 80:—; 2188 R. W. Norrt:c 10:—;